



DOMÈNEC UMBERT

EMILIO SÁNCHEZ VICARIO, A L'ÉLITE DEL TENNIS MUNDIAL

«Els tennistes som objectes per fer diners»

Quan va ser la primera vegada que vas agafar una raqueta, i què va ser el que et va empènyer a continuar jugant?

—Bé, vaig començar a jugar de petit. Però vaig prendre-m'ho seriosament quan em van cridar, als catorze anys, per anar a l'escola de la federació. Llavors vaig haver de passar a estudiar per les tardes i a entrenar pels matins, i va ser quan vaig donar el pas.

—¿Què va significar ser el jugador més jove que guanyara un campionat d'Espanya de tennis?

—Va ser una mica de casualitat, perquè jo mai no havia guanyat gairebé res i, de sobte, vaig vèncer allí, i bé, vaig agafar la confiança que no tenia, i després vaig poder començar a fer més coses.

—Es va iniciar, aleshores, la teva ascensió. ¿Què et cal, ara, per a posar-

Emilio Sánchez, barcelonès de vint-i-tres anys, es troba situat entre els millors tennistes del món, en una carrera ascendent que pren el relleu dels mítics Orantes i Santana.

Eduard Company

te, per exemple, dins dels 'masters'?

—Bé, el que passa és que l'any passat vaig perdre partits contra els millors que ja tenia guanyats, potser per falta de preparació física. És que, quan et canses físicament, se't cansa el cap, i aleshores es perd. Em falta aquesta mi-

ca de mentalitat; però, de qualsevol forma, ara estic entrenant molt i em canso menys, la prova és que ja he guanyat, enguany, els millors jugadors i sols he perdut amb el Becker. Crec que això, de cara a la temporada que ve, és molt important.

—¿Com et definiries com a jugador?

—Jo em considero bastant treballador, que sap bastant el que vol. Crec que sóc agressiu, però sempre des del fons de la pista. El que no tinc és molt de talent, per això haig de treballar molt. I no t'estranyi. O sigui, quan comences a jugar, hi ha gent que té una capacitat innata, i d'altres que no. Jo sóc d'aquests últims, i ho compenso amb molta dedicació. I per aquesta causa tardo més en arribar dalt que aquells que estan especialment dotats, ¿comprends?

—¿Què ha passat aquest any amb la

Copa Davis? Després de l'èxit de l'any passat, sembla rar, això d'estar a les portes de la segona divisió.

—Bé, és que depèn molt del lloc on et toqui jugar. L'any passat vam fer-ho a casa i, quan vam haver de marxar fora, vam competir en pistes de terra, que ens van afavorir. En canvi aquest any hem anat a un *hall* d'aquests molt ràpids, i són pistes que igualen molt els jugadors. El que passa és que la Copa Davis té uns reglaments molt antiquats, on les circumstàncies influeixen massa.

—*Per arribar al teu nivell en el tennis de competició, ¿quines són les coses a les quals cal renunciar?*

—Home, és que per arribar a qualsevol lloc, en la vida, has de renunciar a certes coses, i no tan sols en el tennis, que diuen que és tan sacrificat i tot això. Jo no crec que sigui tan dramàtic. La diferència entre el tennis i altres professions és, potser, que en l'esport tens una vida professional més curta i més intensa, i s'ha d'aprofitar per arreplegar el màxim en el mínim temps... Sí, és clar, en l'aspecte econòmic.

—*¿Per què el Jimmy Connors et tria a tu, per a entrenar?*

—Ui, d'això fa molt, quan jo era petit. El Connors és un jugador molt especial, li agrada entrenar amb gent diversa. O sigui, que si no, com diu ell, li perden el respecte, per això agafa gent jove. Quan jo vaig començar a pujar, em va dir si volia entrenar amb ell. ¡Ara ja no m'ho demana!

—*També has fet parella de dobles mixtos amb la Martina Navratilova.*

—Va ser igualment casualitat, això. Els grans jugadors trien sempre amb qui volen jugar. Ella buscava un dels, diguem-ne, millors, el Wilander i tots aquests, però ja no competien en mixtos. Jo tampoc no pensava fer-ho, però com que m'ho va demanar ella, li vaig dir que sí. Ens vam entendre molt bé, és molt professional i molt humana... No, no hi vaig tenir cap rotllo. Sé que diuen que és rara, però jo no li ho he preguntat. És que encara no he fet res amb ella, o sigui que... No, ara de veres, tant em fa que vagi amb qui vagi, és la seva vida privada.

—*¿I amb el Mc Enroe, hi vas tenir problemes?*

—No, és que feia molta calor i el Mc Enroe es va posar nerviós, i em va dir unes coses que no venien a compte. Va insultar-me, em va dir de tot. Sí, sí, a la pista. Jo li vaig contestar que, hòstia, que no m'esperava allò, i em va demanar disculpes, que és el normal.

—*En canvi, amb el Becker sou amics, ¿no?*

—Sí. És que jo no he tingut problemes amb gairebé cap jugador. Només amb el suec Carlsson, amb qui vaig perdre les finals de Niça i de Bolonya l'any passat, és que per a mi deu estar amargat per dintre. És com si per exemple tú i jo ens barallem, i et ve un periodista; li pots dir «aquest tio és un cabró». Aleshores, d'acord, perquè es-



«No m'agrada això de tenista madrileny fincat a Barcelona».

tàs calent. Però que, al cap de tres mesos, quan ja estava tot passat, que sortís a la premsa dient que jo era un fill de puta, doncs penses ¿què li passa a aquest tio? Quan em van preguntar després, què em semblava tot allò, vaig dir que passava, que em deixessin en pau.

—*Quan els diaris es refereixen a tu, per qüestions no estrictament esportives, t'associen bastant amb la teva família, una mica com si fóssiu un clan.*

—Bé, és que els meus pares m'han ajudat molt en la meua carrera. Els meus germans es dediquen també al tennis; és normal, doncs, que se'n parli com un conjunt. Potser sí, que fem una mica de clan, però tampoc no tant com sembla.

—*El teu entrenador, el 'Pato' Alvarez, diuen que és molt dur, molt rigorós.*

—Bé, el 'Pato' Alvarez és la persona gràcies a la qual he arribat fins aquí, als torneigs d'alta competició. Ell m'ho ha ensenyat tot, en el tennis. Quant a la rigorositat, doncs sí, tenim molta disciplina. És que ens ha fet veure que si vas a disputar torneigs amb la idea de divertir-te, a la llarga no fas res. Amb rigor, per contra, obtens resultats.

—*¿Quin és el règim de vida que duen quan feu un torneig?*

—És molt normal. Depèn de quant tinguis el partit, t'has de llevar unes hores abans, tres o quatre, habitualment. Vas al club, esmorzes, entenes o t'escales per al partit, estàs una estoneta preparant-te les coses, i jugues. Després, la roda de premsa, i si has de fer els dobles, doncs et relaxes i tornes de nou a la pista. Més tard, sopes i veus una mica la televisió... També, si has jugat de matí i has d'esperar a l'endemà, vas al cinema, a fer una mica de turisme; però no m'entusiasma gaire, només si cal anar a visitar alguna cosa d'aquelles que és pecat no veure.

—*Es parla, també, que teniu un horari de clausura.*

—No, no. Sí, ja sé que és un tòpic. Mira, per exemple, si vas a un torneig i et poses a sortir amb una noia, doncs no estaràs, d'entrada, constantment amb ella. Perquè si ve amb tu, la noia, és per passejar-te, per sopar, et duu a



DOMÈNEC UMBERT

discoteques i a llocs perquè et vegin. O sigui, que fins que no pots estar amb ella, s'han fet les quatre o les cinc de la matinada. I això és el que no pot passar. El que fem, però, és que quan ja estem cansats, deixem un temps de jugar, venim a Barcelona, i cadascú fa la seva vida. Tampoc no és que siguem tan monjos.

—*¿Com has assimilat la popularitat que t'ha donat el tennis?*

—És una mica difícil. Al principi em feia més il·lusió. Després, ja et cansa, el que vols és passar desapercebut. Jo, ara, el que prefereixo és anar a llocs on no hi hagi molta gent, sobretot si és jove, que és la que més et coneix, perquè entres i tothom es gira, et sents observat, i acaba per fer-se molest. Respecte a les fans, bé, perquè la majoria són gent normal. Rebo moltes cartes en què sols em demanen una fotografia i un autògraf. Els firmo, i ja està. Però si me n'arriben cinquanta, n'hi ha cinc que et posen cada cosa que t'espan-

tes... ¿Que què em posen? Estupideses, res a veure.

—*¿Et demanen relacions?*

—Sí, coses rares, gent molt rara. No sols de noies, de tot.

—*Més d'una vegada has declarat que els tennistes sou persones solitàries, ¿és cert això?*

—Bé, ets solitari només si tu vols. El que passa és que sempre estàs rodant món, de viatges. Però com que ja coneixes com funcionen les coses, no busques relacions estables. Podries intentar-ho quan estàs aquí, tot i que és una mica difícil, ja que si encetes una relació estable... Per exemple, si m'estic aquí dos mesos i començo a sortir amb una noia, aleshores resulta que haig de marxar dos mesos a jugar torneigs, i ja has de tallar. L'única manera de poder continuar la relació és que ella vinguis amb tu, però, llavors, al mes, ja no van bé les coses, i trenques la relació. O sigui, que també és complicat.

—*¿I quina és la sol·lució?*

—Doncs seria aquesta. Però si és

amb una noia alemanya, doncs talles i ja està. Però si és una noia espanyola que te l'has enduta, que ha anat amb l'Emilio Sánchez Vicario de gira, no vegis, ¡estàs casat, macho!

—*Abans, l'Orantes, el Santana, l'Higueras eren uns nois de classe baixa que van començar a jugar al tennis tot recollint les pilotes de la pista. Ara, tant Sergi Casal com tu, doneu la imatge contrària, la de ser uns nens pijos. ¿Com és aquest canvi?*

—Bé, és que abans el tennis era bastant més elitista. Ara, tot i que continua sent una mica elitista, perquè costa molts diners jugar-hi, no ho és tant. L'Orantes, el Santana, l'Higueras van sortir perquè havien de sortir, perquè eren uns superdotats. A nosaltres ens va passar que som el fruit d'una promoció que va fer la federació, ens n'hem beneficiat. No és que siguem uns nens pijos, com tu dius, els meus pares no tenen diners, viuen d'un sou —el meu pare és enginyer—, són gent de classe mitjana. El que succeeix és que en fitxar-me el Club de Tennis Barcelona, la gent, allí, és una mica d'aquest estil, i en juntar-t'hi, doncs ho semblas. I si, a sobre, se sap el que guanyes, la gent parla i diu: «ui, aquest és un *pijo* increïble», ¿i què hi pots fer?

—*Abans, el tennis es tenia considerat com un esport de cavallers. Ja saps, donar-se la mà en acabar el partit, aquestes galanteries. Però, si tal com has comentat, el Mc Enroe diu a la pista de tot al seu contrincant, el tennis entès com a esport de cavallers, ha passat a la història, ¿no?*

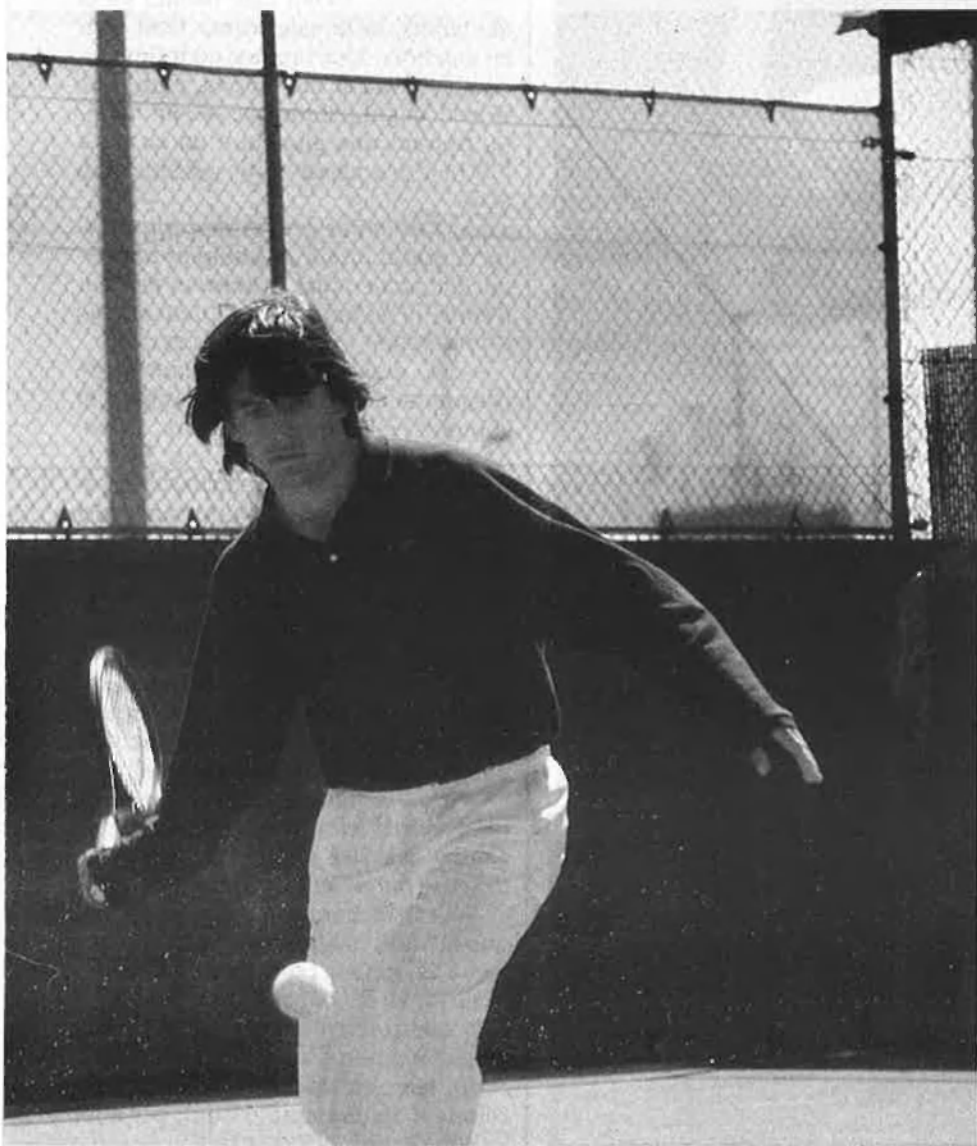
—No, sempre ha estat igual. Quan juguen dues persones i ambdues busquen guanyar, hi ha sempre problemes. Però, en l'actualitat, amb la televisió, quan hi ha un conflicte, s'engrandeix. També és cert que, si abans es jugava per no res i ja hi havia problemes, imagina't ara, que hi ballen tants diners, que hi ha tants interessos creats.

—*¿Interessos econòmics?*

—Interessos de tot tipus. Pensa, per exemple, en la final de Wimbledon, i que hi jugui el McEnroe. Donar per dolenta una pilota dubtosa, pot suposar, per a ell, un perjudici molt fort per als seus interessos, econòmics i d'altres.

—*¿No serà que el tennis ja és massa comercial?*

—És que tots els esports estan massa comercialitzats. I és una arma de doble tall, perquè hi ha jugadors que podrien ser molt bons però que es conformen amb el que guanyen de bon començament, sense tenir en compte que, mirant de perfeccionar el seu ten-



RICHARD WENTWORTH

E S C U L T U R A S



ABRIL-MAIG 1988

PARPALLO
DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

LANDERER, 5 46003-VALENCIA Tels. 332 30 77 / 332 00 01
HORARI: MATINS DE 11 A 130 I ESPRADES DE 8 A 9 DISSABTES DE 9 A 9 DUMENGES I DILLUNS TANCAT

nis, podrien arribar, més avant, a guanyar molts més partits i, en conseqüència, obtenir molts més diners. Però, mira, de la meua generació, érem una desena, els jugadors que vam sortir. Els altres nou estan per allí, sense guanyar ni un duro. No vull posar-me cap estrella, però he tingut la sort d'arribar on sóc, tot i que tinc present que hi ha molts altres que no han pujat. No et regalen res, aquí. I això la gent no ho veu, es fixa només en el McEnroe, amb el Sánchez, en el Casal, tots els altres que no han arribat ningú no els recorda, ¿entens?

—¿Són els fracassats?

—No, no. Potser els ha fallat caràcter, direcció, mitjans. O padrins, perquè, com en totes les coses, en el tennis a vegades també cal tenir padrins.

—*Mirat des de fora, pot semblar pueril que —tal com has declarat— pugui omplir a algú passar una piloteta d'una banda a l'altra de la pista.*

—Sí, però és que cadascú neix en el seu ambient. Jo em vaig formar en el del tennis, m'hi vaig trobar ficat com en una bola. Que tampoc no m'importa, ¿eh? Tant se me'n dona, a mi, que la gent pugui pensar que sóc un inculte, passant una piloteta d'un costat a l'altre d'una xarxa. Estic content amb això.

—¿I no creus que és una mica absurd, que es munti un complex tan important amb tants interessos per entremig, al voltant de la piloteta que va d'una banda a l'altra de la pista?

—Bé, però això els ho hauries de preguntar als senyors que munten el complex i que mouen els diners. Jo només faig que passar la piloteta. Et sorprendries del que es pot arribar a muntar en els torneigs importants del Grand Prix, carpes enormes només per als patrocinadors, realment impressionant. Però si es fa, és perquè és negoci, si no s'ho estalviarien. Nosaltres, els tennistes, som els que utilitzen per a guanyar diners, els jugadors en realitat som com objectes. Hi ha molta gent que guanya molts més diners que nosaltres..., amb nosaltres, ¿entens?

—*Sí. Una última cosa: a l'hora de transcriure l'entrevista, ¿què cal posar: Emilio Sánchez Vicario, tennista madrileny, barceloní, català o espanyol?*

—Tennista barceloní, espanyol. Bé, queda molt malament, ¿no? El que passa és que tot i que jo vaig néixer a Madrid, va ser de casualitat. Porto dels quatre anys aquí i no m'agrada això que posen d'«Emilio Sánchez Vicario, tennista madrileny fincat a Barcelona». Jo em sento d'aquí, per a mi jo sóc d'aquí. □